RÜZGÂRIN KIZI

Rahime Uçar

ROMAN

3. Baskı

GENÇ HAYAT

RÜZGÂRIN KIZI

Genç Hayat

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2019, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Sertifika No: 75092

Merhaba Genç Arkadaşımız;
Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine, yazarından çizerine kadar müthiş bir ekibin bıkmadan sıkılmadan, gecesini gündüzüne katarak hazırladığı bu kitabın her sayfasında bizleri de hatırla!
Çünkü sen bizim hep aklımızdasın…

ISBN : *978-605-036-011-0*

Genç Hayat : 180

Genç Kızlar Serisi : 2

Kitabın Adı : Rüzgârın Kızı

Yazar : Rahime Uçar

Çizer : Afra Elif

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024

Baskı - Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş
Hüsreviye Sok. Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy / İstanbul
Tel: 0212 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - **facebook**.com/gnchyt

RÜZGÂRIN KIZI

Rahime Uçar

GENÇ HAYAT

Rahime Uçar

Selam gençler!

Ben, Rahime Uçar…

Soğuk bir kış günü, anne ve babamın ilk ve tek çocuğu olarak 26 Şubat 1975'te doğmuşum. İstanbul'da doğdum, büyüdüm, okudum, çalıştım; evlendim, anne oldum.

Edebiyata ve yazmaya olan ilgim nedeniyle 'gazeteci' olmayı seçtim. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden 1997 yılında mezun oldum. Çeyrek asır 'ekonomi gazetecisi' olarak çalıştıktan sonra hem İstanbul'la hem de gazetecilikle arama mesafe koymaya karar verdim.

Kendimi 'mutlu insanların şehri', memleketim Sinop'un Gerze ilçesine attım. Burada sakin bir hayat sürüyorum. Hayatımın bu yeni döneminde siz gençlerle buluşmaya artık daha fazla zamanım var.

Şimdi ikinci romanım "Rüzgârın Kızı" ile size tekrar "merhaba" demek isterim. Umarım daha nice romanların sayfalarında buluşuruz.

Zarfa Sığan Hayaller

Güneş, tüm enerjisini bir günde tüketmek ister gibiydi. Gün ortasında hem gözleri kamaştırıyor hem de insan vücudunun tüm hücrelerini eriterek katıdan sıvıya döndürüyordu sanki.

Kübra, sallandığı hamakta, saati tahmin etmeye çalıştı. Küçüklükten beri 'saat tahmini' oyununu çok severdi. Saatin kaç olduğunu merak edince böylesi bir oyunla kendini sınardı. İsabetli tahminlerinde anlık bir mutluluk duyardı. Hatta hedefi tam 12'den vurmuş gibi gururlanırdı. Kübra'ya göre 15 dakikalık sapma ile yapılan tahminler 'isabetli' sayılırdı. 15 dakikadan fazla sapma ise bir şeylerin yolunda gitmediğine ve gitmeyeceğine işaret ederdi.

'Saat, bire çeyrek vardır' diye geçirdi aklından. Saat dörde kadar daha çok zamanının olduğunu düşünüp kendini rahatlattı. Hamakta geçirilen birkaç saatin huzurunu iliklerine kadar hissetmek istiyordu. Ama süreyi uzatamadı. O günkü hamak keyfi, annesinin sesiyle erken bölündü:

"Kübra! Kapı dışına bir su tutalım, kızım."

"Yaa anne, önceki gün süpürmedik mi bahçeyi!"

"Süpürmek başka, yıkamak başka kızım."

"Zaten az bir betonumuz var bahçede… Sular dökülünce her taraf çamur oluyor." diye sızlandı. Annesine karşı bu sızlanmaların hiçbir fayda vermeyeceğini biliyordu.

"Nereye gitti bizimki?" diye damdan düşer gibi sordu annesi.

"Bakkalın oraya, arkadaşlarıyla buluşmaya gitmiştir anne."

"Kızım, çocuğu başıboş bırakmayalım. Dünyanın binbir türlü hâli var."

"Anne, çocuk dediğin 10 yaşına geldi. Bırak, yaz tatilinde arkadaşlarıyla vakit geçirsin, oynasın."

Annesi hamağın yanına gelmiş, yer yer cilaları dökülmüş tahta sandalyeye oturmuştu. Sandalyede epey bir kaykılmış, ensesini arka tarafa atmış ve sol kolunu alnına dayamıştı. Annesinin gözleri kapalı mıydı? Bunu net olarak göremiyordu ama muhtemelen annesinin gözleri hayata kısa bir ara vermişti. Gözleri, bedeni ve ruhuyla kimilerinin yazlıklarda aylarca süren tatilini birkaç dakikaya sığdırıyordu cefakâr annesi…

Annesinin kafasına taktığı bir işi yapmadan rahat etmeyeceğini bildiğinden, ondan önce davrandı. Hamaktan doğruldu.

"Anne, ben hortumu çekeyim. Sen de gel."

"Tamam kızım, tamam. İşimiz bittikten sonra şöyle temiz temiz bir keyif kahvesi içeriz."

"Olur, Nimet Sultan."

Hortumu sarılı olduğu tahta tekerden çözüp, bahçenin ortasına kadar uzattı. Ardından da musluğu açmak için geri döndü. Annesi seslendi:

"Kızım suyu çok açma, israf olmasın."

Annesinin bu uyarılarına alışık olduğu için hiç yanıt vermedi ama istenileni de yaptı. O su tutarken, annesi yıkadı bahçenin ortasındaki beton zemini… Tam mahalle yoluna açılan bahçe kapısına gelmişlerdi ki postacı göründü.

"İyi günler… Kübra Yılmaz'a taahhütlü bir zarf var."

"Kübra Yılmaz benim."

Günlerdir dört gözle beklediği zarfı almak için elini uzattı. Ama postacı sarı zarfı öyle kolay vereceğe benzemiyordu.

"Kübra Hanım, kimliğinizi görebilir miyim?"

"Hemen getiriyorum." diyerek koştu içeriye. Sırt çantasının ön gözünde duran cüzdanı buldu elleri. Bir solukta postacının yanına dönüp uzattı nüfus kâğıdını… Postacı kimlik numarasını yazdıktan sonra Kübra'dan gösterdiği yere imza atmasını rica etti. İmzanın ardından uzattı zarfı gerçek sahibine…

Kübra'nın annesi olanları ses çıkarmadan izliyordu. İzliyor muydu yoksa donup kalmış mıydı? Genellikle böylesi zarflar kocasının adına gelirdi ve hiçbir zaman da hayra alamet olmazdı. Aslında kocası adına gelen zarfların ardı arkası epey zamandır kesilmişti. Peki, bu neydi böyle? Bu kez de küçücük kızının başına mı çorap örmüşlerdi? Kadının bedeninden kan çekilmişti ama beyni yaşadığı tüm kötü anıları birbirine ekleyerek yeni senaryolar üretiyordu.

Kübra, annesinin hâlindeki tuhaflığı anlamakta gecikmedi.

"Gel anneciğim, otur şöyle." diyerek dış yapının sol tarafındaki asmanın altına çekti onu. Asmaların gölgesine saklanan tahta banka oturdular. Kübra, elleri titreyerek zarfı açtı. Kelimeleri hakkını vererek tane tane okudu. Ama içinden…

"Sayın Kübra Yılmaz,

Okulumuza yapmış olduğunuz burs başvurusu komisyonumuzca incelendi. Sportif başarılarınızı sürdürerek okulumuza da katkı sunacağınız değerlendirmesine ulaşıldı. Tam burslu öğrenci olarak okulumuza kabul edildiğinizi bildirir, başarılarınızın devamını dileriz."

Okul müdürünün adı ve imzasının bulunduğu mektubun altında, ayrıntılar için aranacak öğrenci işlerinin numarası verilmişti. Müjdeyi alır almaz, heyecanla annesine sarıldı. Sevincini onunla paylaştı:

"Yaşasın! Anne; kabul edilmişim, kabul edilmişim!"

Annesi, kızının yüzüne anlamsız bir ifadeyle baktı.

"Korkma anneciğim, çok iyi bir haber. Hatta son yıllarda aldığımız en iyi haber."

"Ne oldu kızım, yüreğime indireceksin, anlatsana!.."

"Anneciğim, İstinye'deki bir koleje burslu öğrenci olmak için başvuru yapmıştım. Kabul etmişler. Düşünsene İstanbul'un en iyi özel okullarından birinde okuma şansı yakaladım. Allah'ım, sana şükürler olsun."

"Ne ara böyle bir başvuru yaptın kızım, benim haberim yok."

"Anneciğim, Asım Hoca yönlendirdi. Sonuç olumsuz olsaydı, seni üzmemek için söylemeyecektim.

"Kızım, ne diyeyim bilmem ki. Şaşırdım kaldım birden."

"Anneciğim; özel okullar, sportif ve kültürel faaliyetlerde başarılı olan öğrencilere de burs veriyorlar. Artık orada okuyabileceğim."

"Kızım, burs verseler de seni orada nasıl okutacağız? Bunlar hiç para istemeyecekler mi?

"Yok, anneciğim; güzel olan tarafı o işte… Tam burslu olarak okuyacağım."

"İyi o zaman, hayırlı olsun benim akıllı kızım. Allah bahtını açık etsin."

"Çok sevinçliyim anneciğim, çok!.."

İçi içine sığmıyordu Kübra'nın. Annesinin boynuna sarıldı, yanaklarından şapır şupur öptü, öptü… Kızının bu delişmen hâllerine alışıktı Nimet Hanım. Kendi genç kızlığına benzetiyordu onun kıpır kıpır hâllerini… Birden aklına Asım Hoca geldi Nimet Hanım'ın… Kızının atletizmdeki başarılarında Asım Hoca'nın emeği ve yönlendirmesi büyüktü.

"Kızım, koş Asım Hoca'ya haber ver. O da bu mutluluktan pay almayı hak ediyor."

"Tamam anneciğim; hemen gidiyorum. Acaba evde mi yoksa muhtarlıkta mıdır?"

"Kızım, evdedir. Yasemin Hanım bugün çalışmıyor."

Kübra paçaları ıslanan eşofmanını değiştirmek için eve girdi. Lacivert kotunu giyip, üzerine kırmızı tişörtünü geçirdi. Bir koşuda yokuşu indi. Otobüs duraklarının olduğu meydanı geçip, beş dakika yürüyerek, Asım Hoca'nın da evi-

nin bulunduğu siteye vardı. Sitenin bekçisi Kübra'yı tanıdığı için direkt konuya girdi.

"Buyur kızım, Asım Hoca'ya mı?"

"Evet, evdeler mi acaba?"

"Evdeler, arayayım."

"Rica etsem de aramasanız… Güzel bir haber getirdim; sürpriz yapmak istiyorum."

"Tamam, kızım; buyur."

Dört katlı binalardan oluşan sitede B Blok'un üçüncü katına ulaşmak zor olmadı. Asansörden inip, direkt karşısına çıkan kapının ziline bastı. Telaşı, parmak uçlarından zilin sesine de geçti. Kapının açılmasını bekleyemeden zile ikinci kez bastı. Asım Hoca, aceleci konuğuna kapıyı açtı. Karşısında Kübra'yı görünce yüzü endişeli bir hâl aldı.

"Hoş geldin kızım. Hayrola?"

"Rahatsız etmiyorum umarım hocam."

"Yok kızım yok, otuyorduk."

O sırada kapıda Asım Hoca'nın eşi Yasemin Hanım göründü. Kübra'nın manevi ablasıydı o. Yasemin Hanım, Kübra'yı böyle apansızın karşısında gördüğü için biraz endişelenmişti. Ama telaşını genç kıza göstermek istemedi.

"Kübracığım hoş geldin."

"Yasemin Abla, çok güzel bir haber getirdim."

Bu söz Yasemin Hanım kadar Asım Hoca'yı da rahatlatmış ve anlık kuruntularından kurtarmıştı onu.

"Gel mutfağa geçelim, biz de tam bir şeyler atıştırmak üzereydik."

Hep birlikte mutfağa geçtiler. Mutfaktaki ahşap yuvarlak yemek masasının kendisine gösterilen sandalyesine oturdu Kübra… Asım Hoca ile eşi de oturup gözlerini Kübra'ya diktiler. Kübra, ikiye katladığı sarı zarfı cebinden çıkarıp Asım Hoca'ya uzattı.

"Buyurun Hocam, emeklerinizin karşılığı..."

Asım Hoca bir çırpıda okuyup, gururlu bir şekilde başını kaldırdı. Bakışlarını Kübra'ya sabitleyip, "Gel buraya azimli kızım." deyip ellerini ona uzattı. Kübra'yı alnından öptükten sonra, "Tebrik ederim kızım, seninle gurur duyuyorum." dedi.

Yasemin Hanım, daha fazla dayanamayıp, sitemle sordu.

"Biri bana da neler olduğunu anlatacak mı?"

"Pardon, Yaseminciğim. Kusura bakma."

"Estağfurullah da…"

"Kübra, bir koleje tam burslu olarak kabul edilmiş."

"Bu harika bir haber… Tebrik ederim Kübracığım."

"Çok teşekkürler Yasemin Ablacığım. Sizlerin sayesinde…"

"Benim ne sayemde olacak kızım. Asım Hoca'nın sayesinde."

"Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum hocam. Siz olmasaydınız!"

"Tamam kara kız, tamam…"

"Öyle demeyin hocam, bu mahallenin ikinci babası sizsiniz."

"Sağ ol yavrum… Sizin çalışkanlığınız olmasa olmaz. Ama bana nasıl teşekkür edeceğini söyleyeyim sana…"

"Buyurun hocam, emredin."

"Hem derslerinde hem de yarışmalarda başarılı olarak bana teşekkür edebilirsin."

"Merak etmeyin hocam, elimden geleni yapacağım."

Kübra'nın başarısının ardındaki el, Asım Hoca'ydı. Kübra, arkadaşlarına onu, "yeryüzünde yaşayan bir melek" diye tanıtırdı.

Üç gün önce 49'uncu yaşını kutlayan Asım Hoca'yı iki yıldır tanıyordu Kübra. Aslında Kübra'nın doğup büyüdüğü mahalledeki birçok insan, yedi senedir muhtar Asım'ı tanıyorlardı. Yedi sene önce yapılan muhtarlık seçimlerinde hiç tanımadıkları bir aday, kapılarını çalmıştı. Dört muhtar adayı daha olmasına rağmen mahalleli, ilk kez tanıştıkları 42 yaşındaki genç adamı seçmişlerdi.

Mahallenin 30 yıllık muhtarı vefat edince, muhtar seçimi için sandık başına gidilmesi gerekmişti. Adaylardan biri de eski muhtarın 55 yaşındaki oğluydu. Bütün gününü kahvede geçiren eski muhtarın oğlu, babasının aksine tembelliğiyle tanınıyordu. Bu nedenle mahalleli içten içe, 'Bundan ne köy ne kasaba olur.' diyerek, onun muhtarlığına sıcak bakmıyordu. Oysa yeni tanıştıkları, her birinin evini ziyaret eden genç muhtar, ne kadar sıcakkanlıydı. İnsanlarla konuşurken gözlerinin içi parlıyor; tevazusuyla da herkesten tam not alıyordu.

Eskiden milli atlet olan Asım Aslanhan, genç yaşta geçirdiği sakatlık nedeniyle spordan kopmak zorunda kalmıştı. Olgunluk döneminde, hayatına yeni bir yön çizmesi gerektiğinde ise kendini gençlere adamaya karar vermişti. Ancak sporun hiç hayatlarında olmadığı, maddi imkânsızlıklar

içinde hayatlarını sürdürmeye çalışan gençlere el atmak niyetindeydi. Bunu nasıl yapabileceğini düşünürken, oturduğu sitenin de dâhil olduğu Serinyer Mahallesi'nde muhtar seçimlerine gidileceğini öğrendi. Sarıyer'e bağlı bu mahallede 'muhtar' olabilir hem mahallelinin dertleriyle hem de gençlerle yakından ilgilenebilirdi. 850 seçmen oyunun 670'ini alarak ipi göğüsledi. Hayatına yeni giren bu heyecan nedeniyle çok memnundu.

Seçimlerde en büyük desteği, biricik aşkı, karısı Yasemin'den görmüştü. Maliye'de memur olan Yasemin, çok okuyan entelektüel bir kadındı. 15 yıllık evliliklerinde birbirlerini çok mutlu etmişlerdi. Merkezine sevgiyi koydukları, saygı duvarıyla örüp korudukları evliliklerinin tek eksiği bir evlattı. Hangi doktora gittilerse olmamıştı. İki kez tüp bebek denemesi yapmışlar ama özledikleri evlat kokusunu duyamamışlardı. Onlar da gözlerini ve gönüllerini tüm çocuklara çevirmişler; dünyanın tüm çocuklarını kendi evlatları gibi görmeye başlamışlardı. Muhtarlığı da mahallelerinin çocuklarına ve gençlerine ulaşmak için bir araç olarak görüyorlardı. Asım Hoca bir melekse, o meleğin kanatları da Yasemin Hanım'dı…

İlk altı ay, muhtarlık ile ilgili işleri düzene koydu Asım Hoca. Kendisine üniversite mezunu genç bir kızı yardımcı aldı. Daha sonra da Sarıyer Belediyesi'ne giderek kendilerinin destekleriyle bir atletizm takımı kurmak istediğini anlattı. Belediye başkanı bu öneriye çok memnun oldu. Asım Hoca takımın başında olduğu müddetçe destekleyeceği sözünü verdi. Böylece atletizm takımının başına geçti Asım Aslanhan. Antrenmanları kendilerine tahsis edilen bir sahada yapan Asım Hoca'nın iki yıl geçmeden 30'a yakın öğrencisi oldu. Takımdaki sporcuların 19'u erkekti. Asım Hoca en yetenekli öğrencisini ise tamamen bir tesadüf eseri bulmuştu.

Özgürlüğe Koşuyor

İki yıl önce…

Aylardan temmuz, günlerden salı günüydü. Asım Hoca, kahvaltısını yapmış, evden çıkmaya hazırlanıyordu. Daire kapısının yanındaki aynada görüntüsüne son kez göz attı. Mavi tişörtünün polo yakalarını tekrar düzeltti. Yeni dönemin programı hakkında bilgi vermek için belediye başkanı ile olan randevusuna yetişmesi gerekiyordu. Bu nedenle saat tam 9:30'da evden çıkmıştı.

Sitenin bahçesinde kendisine ayrılmış otoparktan çıkması birkaç dakikayı aldı. Sitenin ana kapısına yaklaştığında, bekçinin otomatik bariyeri kaldırması için kornaya dokundu. Sabah mahmurluğunu üzerinden atamayan bekçi, kafasını kaldırınca Asım Hoca'nın aracını gördü. Hemen bariyeri kaldıracak kumanda düğmesine bastı. Asım Hoca, engel kalkınca ana yola çıkmak için birinci viteste ilerledi. Tam caddeye çıkacakken on beş metre solundaki trafik lambalarının ana yoldaki araçlar için yeşile döndüğünü gördü. Kurallar gereği, boş bulduğunda yola çıkabilirdi ama belediye otobüsünün geçmesini bekledi.

Otobüsün ardından yola çıkmaya hazırlandığı sırada bir kızın koştuğunu gördü. Biraz dikkatli olmasa kıza çarpabilirdi. Koşan bir insan gördüğünde, meslek hassasiyeti ile izlemeye başlardı. Yine öyle yaptı. Kızı takibe koyuldu. Kız iki dakikadır koşuyor ama otobüs şoförü durmuyordu. Haklı da sayılırdı, çünkü otobüsün durak dışı durması yasaktı. Bu kızı, canhıraş koşturan bir şey olmalıydı.

Asım Hoca merak etti. Otobüsten ümidini kesen kız birdenbire duruverdi. Asım Hoca da yavaşladı ve kızın yanına ulaştığında frene sonuna kadar bastı. Yarı belinden eğilen kız, derman kalmayan dizlerini iki eliyle tutuyordu. Oldukça dolu olduğu anlaşılan ağır bir sırt çantası ile koşmak her yiğidin harcı değildi.

Kaldırımda yarı eğilmiş vaziyette duran kıza, açtığı sağ camdan seslendi Asım Hoca…

"Üzülmeyin! Bir sonraki otobüsü yakalarsınız."

"Siz kimsiniz? Üzülürsem size ne!" diye tersledi genç kız…

"Öyle demeyin, ben sizin adınıza sevindim bile…"

"Sabah sabah çattık resmen."

"Şunun için sevindim; çok iyi koşuyorsunuz. İyi bir atlet olabilirsiniz."

"Beyefendi, benim derdim atlet olmak değil otobüse yetişmek. Lütfen beni yalnız bırakır mısınız?"

"Yanlış anlamayın. Ben Serinyer Mahallesi Muhtarıyım. Aynı zamanda atletizm antrenörüyüm. Adım, Asım… İyi koşmanız dikkatimi çekti."

Bu bilgileri öğrenir öğrenmez Kübra'nın yanakları kızarır gibi oldu. Zira Asım Hoca'nın adını mahalledeki birkaç arkadaşından duymuştu. Hatta çocukluk arkadaşı Duygu'nun ağabeyi Yahya da Sarıyer Belediyesi'nin Atletizm Takımı'na katılmıştı. Kübra bir kere Duygu'yu ziyarete gittiğinde, ağabeyi Yahya'nın Asım Hoca'dan nasıl hayranlık ve saygıyla bahsettiğini duymuştu.

"Kusura bakmayın hocam. Adınızı duymuştum."

"Kimden duydun adımı?"

"Yahya Kaleli'den… Sizin takımdaymış."

"Bak, ortak arkadaşlarımız da var demek ki… Senin adın ne kızım?"

"Ben, Kübra…"

"Kübra, sormak ayıp olmazsa, neden böyle koştun otobüsün ardından?"

"Hocam, acelem var. Babamı ziyarete gidiyorum. Bir an önce metroya gitmek istedim."

"Tamam kızım; gel seni Hacıosman'da bırakayım. Metroya binersin."

"Zahmet olmasın hocam!"

"Olur mu hiç; gel hadi!"

Kübra, sırt çantasını çıkarırken, Asım Hoca ön kapının kilidini açtı. Genç kız, arabanın koltuğuna oturduğu anda ne kadar uzun süredir otomobile binmediğini düşündü. Aşağı yukarı üç yıl olmuştu otomobile ya da taksiye binmeyeli. Oysa babası eskiden ne çok gezdirirdi onu ve kardeşini. İlk olarak, "Hadi bir tur atmaya var mısınız çocuklar?" dediğin-

de daha ilkokulu yeni bitirmişti Kübra… Ama beş yıldır babasından da o lüks otomobillerden de uzaktı.

Asım Hoca da Kübra'nın babasını merak etmişti.

"Kübra, babanı ziyarete gittiğini söylemiştin. Baban nerede kızım?"

İşte en korktuğu soru ile yine karşılaşmıştı kızcağız. Sırtından soğuk terler döküldü. Aklı ve kalbi babasının 'masum' olduğunu söylese de bu sorunun yanıtını vermek ağır geliyordu ona. Yutkundu, boğazını temizledi. Soruyu cevaplandırmaktan başka çaresi yoktu.

"Babam, hapiste… Bugün açık görüş günü… Mutlaka yetişmeliyim."

"Çok geçmiş olsun kızım. Babanı Allah kurtarsın."

"Çok sağ olun."

Bu kısa sohbetin ardından Hacıosman'a gelmişlerdi bile. Asım Hoca, metro durağına yaklaşırken, Kübra sohbetin uzamamasına sevindi. Asım Hoca'nın da zaten böylesi hassas bir konuda sohbeti ilk günden uzatmaya niyeti yoktu. Ama bu yavrucağın çırpınışlarına çok üzülmüştü. Yaralı bir kuşun çırpınışıydı onun koşuşu. Özgürlük onlara gelmese de o babasını görebilme özgürlüğüne kanat çırpıyordu. Hem de öylesine çırpıyordu ki, yolları bir solukta aşmak istiyordu. Bu heyecan ve azim, çocuğu çok güzel yerlere taşıyabilirdi. Daha ilk anda bunu hissettiği için Asım Hoca teklifini yaptı:

"Kübra, senden rica etsem yarın muhtarlığa gelir misin? Sabah 11.00 gibi orada olacağım. Atletizm üzerine konuşuruz."

"Bilmem ki!"

“Lütfen beni kırma, belki hayatında yeni bir pencere açabiliriz.”

“Söz vermeyeyim ama gelmeye çalışırım.”

“Hadi kızım, iyi günler, kendine dikkat et! Babana da selamlar.”

“Aleykümselam hocam, size de iyi günler.”

Baba ile Kavuşma!

Kübra, okul müjdesini aldıktan üç gün sonra, yeni doğan güne gözlerini büyük bir mutlulukla açtı. Yatağın sağındaki küçük sehpanın üstünde duran saate göz attı. Saat, sekize geliyordu. Çay kaşığının bardak içindeki şıngırtısı, onu da kahvaltıya çağırıyordu. Muhtemeldir ki, annesiyle ağabeyi son çaylarını içiyorlardı. Onların yarım saattir kahvaltı masasında olduklarını tahmin etti genç kız. Yine de kalkıp annesi ile ağabeyinin kahvaltılarına ortak olmak istedi.

Hızlıca yataktan çıkıp lavaboya gitti. Yüzünü yıkadıktan sonra hemen saçlarını taradı. Uzun saçlarını arkadan kıvırıp, bir toka ile ensesinde tutturdu. En güzel gülüşünü yüzüne sabitleyerek, mutfaktan içeriye girdi.

"Günaydın, canlarım…"

"Günaydın kızım, hayırlı sabahlar."

"Günaydın!"

Annesine arkadan sarılıp yanağına bir buse kondurdu. Kendine boş bir bardak alıp, çay doldurdu. Bardağını ma-

Rahime Uçar

RÜZGÂRIN KIZI

Başarıların şımartmadığı Kübra ile okulun prensesi Sudenaz'ın yolları hiç beklemedikleri bir şekilde kesişir. Varoşların madalyalı gelecek vaat eden sporcusu ile sosyetik dünyanın el bebek gül bebek büyüyen kızı arasındaki hesaplaşma babalarına kadar uzanır.

Kübra'nın azminin ve iyi niyetinin, hayatta onu nasıl gerçek bir "galip" yaptığının; kıskançlık ve kendini beğenmişliğin ise Sudenaz'ı nasıl mağlubiyetin eşiğine getirdiğinin ibret dolu gençlik hikâyesini okumaya davetlisiniz...

Hayat Yayın Grubu
www.genchayat.com.tr
Genç Hayat Yayınları

9 786050 360110